

at stemme over en Tillægsbevillingslov, hvoraf en meget stor Post var udtagen, i Nar kunde stemme for en Bevilling til Regjeringen, kunde udtale min Tilslutning til en Bevilling til Regjeringen. Men der er det tydeligt, at det meget ærede Medlem gjør sig skyldig i en Misforstaaelse, idet han ikke skjelner mellem en Tillægsbevillingslov og en Bevilling. Negtelsen af en Bevilling, som er brugt, er det Samme som en Indledning til en Rigsretsaktion, hvis der overhovedet skal være nogen Raison i hele vor Konstitution. Men vi have mange Gange før været med til at bevilge Penge, som ere negtede af Folkethinget; bagefter kan man komme til at forhandle derom, hvis ikke Folkethinget netop forud har affaaert Forhandlingen. Seg jer altsaa ikke, at der er nogen Analogi mellem det Tilfælde, jeg maatte tale om forleden Dag, og det, der foreligger i Aften. Det ene var, at jeg ikke gjerne vilde være med til eller var betænkelig ved at være med til at bevilge for Landstingets Vedkommende et af Regjeringen brugt Beløb, som Folkethinget havde negtet, og som Landstingets Deputation derfor kunde komme til at dømme om, men en hel anden Ting er at være med til at hde sin Tilslutning til Regjeringen angaaende en Bevilling, som endnu ikke er begyndt at bruges.

Det ærede Medlem siger, at det ikke er glædelige Udsigter, der aabnes os ved dette Forslag. Nei, deri har sandelig det ærede Medlem Ret, at det er ikke heldige Udsigter, men det kan jo ikke hjælpe for Landstinget eller for Høire i Landstinget, om vi skal Hovedet i Busten ligesom Strudien, og Lod, som om det var glædelige Udsigter, og Lod, som om al Ting var i den skønneste Orden, som om der var Mulighed for, at man kunde komme til Forstaaelse med Folkethinget. Nu, da det er konstateret af Folkethinget selv saa tydelig som det overhovedet er muligt, at Folkethingets og hele Rigsdagens Bevillingsret for i Nar har spillet Fallit, er det sandelig ikke glædelige Udsigter, der ere til Stede, men saa ere vi nødsagede til at gjøre Vort til, at der i det Mindste paa anden Maade kan sørges for Landets Fornødenheder i det kommende Nar. Det er det, denne Beslutning gaar ud paa.

Th. Nielsen: Det ærede 4de Medlem for 1ste Kredts (Mazken) var jo meget høit oppe; men hverken hans stærke Ord eller hans høie Raab skulle i mindste Maade fremme mig eller bringe mig ud af Fatning, derom kan han være overbevist. Det, at han var saa høit oppe, turde jo være et

Bidnesbyrd om, at jeg har været saa heldig at ramme, hvor jeg har sigtet. Ja, han gif endog saa saa høit til Verks, at han satte sig paa Historiens Domstol; han sagde, at det var ikke ham, der dømte det andet Thing, det var ikke os, som han udtrykte sig, men det var Historien. Men Historien er endnu ikke skreven i den Henseende, og den ærede Landstingsmand bliver neppe den, der kommer til at sætte sig paa Historiens Domstol og faae Afgjørelsen, dertil er han selv altsfor stærkt en Partimand og altsfor lidensfabelig optagen af sin Agitation. Det undrede mig først, at det ærede Medlem beklagede sig saa særdeles over den Stilling, vi vare i med de uregelmæssige Tilstande; thi der er bitterlig Tingen, der i høiere Grad har bidraget dertil, end ham selv, saa det forekommer mig, at den Beklagelse — jeg skal ikke give den den Betegnelse, den efter min Mening vilde fortjene — kunde han i hvert Fald have sparet sig. Vi skulde ikke have den halve Sandhed, men den fulde Sandhed, udtrykte han sig. Seg maa i saa Henseende beklage, at det ærede 4de Medlem for 1ste Kredts har været saa saare uheldig, thi det var netop den halve Sandhed, han efter min Mening gav os, eller rettere, han holdt Udskiligt tilbage. Han sagde, at vi ikke her vilde vedtage en midlertidig Finantslov, hvor Thingene bitterlig vare uentge om Forstaaelsen; det var derpaa, det strandede. Men der huffer den ærede Landstingsmand fuld- stændig feil; han glemte ligesaa vel som den sidste ærede Taler, at naar der ikke kunde opnaas Enighed om en midlertidig Finantslov, da staar det skrevet i Tidenden, at derfor bærer dette Thing ogsaa fuldt sit Ansvar. Seg skal minde om, at den 31te Marts, da den forelaa til Behandling, var det udtalt kort i Forveien af den ærede Ordfører i Folkethinget, at man var rede til at gjøre ikke alene formelle, men ogsaa reelle Indrømmelser, og trods det ærede 5te Medlems for 1ste Kredts (Krieger) manende Røst om dog at prøve paa en Overenskomst var Alt forgjæves overfor det ærede Medlem. Han var fremdeles Fører for det store Flertal herinde, og jeg maa vel antage, at det er det, der har givet ham den høie Røst og høie Stemme, thi Indhold i hans Tale, det maa jeg tilstaa, det fandt jeg ikke meget af, skjøndt jeg fulgte meget nøie med; der fremkom egentlig ikke Andet end Variationer af det: „Ansvarer hviler paa det andet Thing“, „Historien skal dømme“, „vi her vilde holde sammen“, „vi finde det forsvarligt“, og „vi vilde sørge for, at Land og Rige ikke styrtes i Jordærvælse“. Det er Ord, der kunne lyde godt; men hvad sige de